

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 21 grudnia 2021r.

DIH-4.707.32.2021.BP

DECYZJA DIH-IV/33/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 93 ust. 2 w zw. z art. 91 pkt 26 lit. d ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.218.ZSE.14.2021.DB z 19 października 2021 r., na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 6.000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) z tytułu nieumieszczenia wskazanej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin i części składowych, co stanowi naruszenie obowiązków o których mowa w art. 39 pkt 3 w/w ustawy, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 20, 23, 27 sierpnia i 2 września 2021 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, w sklepie (...), należącym do Strony, skontrolowano m.in. 9 partii sprzętu elektrycznego celem sprawdzenia czy dystrybutor udostępnia na rynku sprzęt oznakowany zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893) dalej „ustawa o zużytym sprzęcie”. Stwierdzono, że w przypadku 9 partii produktów, tj. – (...) nie została zawarta przewidziana w art. 13 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy informacja o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 3 w/w ustawy zgodnie z którym dystrybutor jest zobowiązany

do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 w przypadku sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 2 września 2021 r. (nr akt kontroli: PU.8361.380.2021).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 20 września 2021 r., Mazowiecki WIIH poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 91 pkt 26 lit. d, kary pieniężnej za niedołączenie do udostępnianego na rynku przez przedsiębiorcę sprzętu elektrycznego informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj. o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych, co stanowi naruszenie obowiązku zawartego w art. 39 pkt 3 w/w ustawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr PO.218.ZSE.14.2021.DB z dnia 19 października 2021 r., Mazowiecki WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 6.000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 26 lit. d), art. 92 pkt 5 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Decyzja została odebrana w dniu 25 października 2021 r.

Pismem z dnia 8 listopada 2021 r. (data stempla 8 listopada 2021 r.) Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, zarzucając naruszenie:

- 1) art. 7, 77 § 1 i 80 oraz art., 107 § 3 kpa poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym i niewyczerpujące jego rozpatrzenie, a także niewystarczające uzasadnienie faktyczne i prawne przyjętego rozstrzygnięcia, brak wystarczającego uzasadnienia dla przyjęcia, że przedsiębiorca nie wykonał obowiązków określonych w art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w sytuacji gdy wszystkie kwestionowane przez Organ produkty były przebadane pod kątem limitów substancji niebezpiecznych oraz dodatkowo każdy z kwestionowanych produktów podlegał ocenie niezależnej jednostki, które weryfikują elementy opakowaniowe (w tym instrukcje), również pod kątem spełniania wymagań prawnych;
- 2) art. 77 i 80 kpa poprzez brak dokonania właściwej i rzetelnej analizy materiału dowodowego, czego konsekwencją było wydanie wadliwej decyzji w sytuacji gdy wszystkie kwestionowane przez Organ produkty były przebadane pod kątem limitów substancji niebezpiecznych oraz dodatkowo każdy z nich podlegał ocenie niezależnej jednostki, które weryfikują elementy opakowaniowe również pod kątem spełniania wymagań prawnych;
- 3) art. 39 pkt 3 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym poprzez uznanie, że przepisy te mają zastosowanie do przedmiotowego stanu faktycznego, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w/w przepisy nie mają zastosowania, bowiem wszystkie zakwestionowane produkty były przebadane pod kątem limitów substancji niebezpiecznych oraz dodatkowo każdy z nich podlegał ocenie niezależnej jednostki, które weryfikują elementy opakowaniowe również pod kątem spełniania wymagań prawnych;

Pismem z 26 listopada 2021 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Wymagana informacja, zgodnie z art. 13 ust. 1 w/w ustawy obejmuje informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. d w/w ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Zarzuty odwołania zostały oparte przez Stronę na wspólnym dla nich stanowisku, że produkty, w stosunku do których stwierdzono brak ustawowo wymaganej informacji, były przebadane pod kątem limitów substancji niebezpiecznych oraz dodatkowo każdy z tych produktów podlegał ocenie niezależnej jednostki, które weryfikują elementy opakowaniowe pod kątem spełniania wymagań prawnych.

Odnosząc się do przedstawionej argumentacji należy przede wszystkim przywołać art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie zgodnie z którym wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Co więcej, art. 39 ust. 3 w/w ustawy rozszerza krąg podmiotów objętych tym obowiązkiem stanowiąc, iż obciąża on również dystrybutora. Ustawa nie zawiera natomiast rozwiązań, które przewidywałyby możliwość zwolnienia się z tego obowiązku, jak np. sugerowana przez Stronę sytuacja, iż kontrolowany sprzęt był przebadany przez niezależne jednostki weryfikujące elementy opakowaniowe pod kątem spełniania wymagań prawnych. Taka okoliczność nie ma bowiem znaczenia prawnego – obowiązek zamieszczenia informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzkiego substancji czy elementów znajdujących się w tym sprzęcie jest bowiem całkowicie niezależny od tego czy te skutki faktycznie występują. Zamysłem ustawodawcy stojącym za przedmiotową regulacją jest bowiem podniesienie poziomu świadomości konsumentów o potencjalnie szkodliwym wpływie zawartych w sprzęcie elektrycznym lub elektronicznym składników na środowisko i zdrowie ludzkie (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 07.11.2018 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1503/18: *„Słuszna także pozostaje argumentacja organu, iż art. 14 Dyrektywy jest sformułowany bardzo szeroko i zakłada, iż państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy EEE w gospodarstwach domowych otrzymali niezbędne informacje dotyczące sposobu postępowania z zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym (w tym jego utylizacji). Państwa członkowskie w każdym przypadku mogą nakładać stosowne*

obowiązki zarówno na producentów, jak i na dystrybutorów tego sprzętu.”) Z tego też względu ustawa nie przewiduje rozwiązań polegających na możliwości uchylania się przez przedsiębiorcę od wykonania przedmiotowego obowiązku.

Konkludując, fakt poczynienia przez przedsiębiorcę badań sprzętu nie zwalnia go z obowiązku uwidocznienia informacji wskazanych w art. 13 ustawy o zużytych sprzęcie.

Na marginesie organ zwraca uwagę, że argumentacja Strony opiera się na gołosłownych twierdzeniach o przeprowadzonych badaniach – Strona nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów, że takie badania w ogóle zostały przeprowadzone.

W świetle ustalonego stanu faktycznego Strona dopuściła się więc naruszenia obowiązku wskazanego w art. 39 pkt. 3 ustawy o zużytych sprzęcie poprzez niezamieszczenie informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1. Skutkiem przedmiotowego naruszenia jest kara pieniężna. Zgodnie bowiem z art. 91 pkt 26 lit. d ustawy o zużytych sprzęcie administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1. Zgodnie z art. 92 pkt 5 w/w ustawy administracyjna kara pieniężna wynosi w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 - od 5000 zł do 500 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 4 w/w ustawy przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Z ustalonego stanu faktycznego, wynika iż Strona dopuściła się jednego z trzech obowiązków nałożonych przez ustawę w zakresie informowaniu o odbiorze zużytego sprzętu. Jak stwierdził organ I instancji: „*Niespełnienie przez przedsiębiorcę ww. obowiązków utrudnia konsumentom zapoznanie się z informacjami odnośnie potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Konsumentom pozbawienia ww. informacji mogli niezgodnie z przepisami prawa, bądź z narażeniem życia i środowiska rozporządzać sprzętem.*” – (str. 3 zaskarżonej decyzji). Organ odwoławczy podziela przedstawioną argumentację, uznając prawidłowość ustaleń organu I instancji, iż wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

W przypadku przesłanki rodzaju, zakresie i okresu trwania uznano, że Strona nie dopełniła obowiązku ciążącego na niej jako dystrybutorze sprzętu elektrycznego w dniu kontroli.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności podmiotu uwzględniono, że Strona pierwszy raz naruszyła obowiązki wynikające z ustawy o zużytych sprzęcie.

Organ odwoławczy uznał zatem, że organ pierwszej instancji właściwie uwzględnił przesłanki wynikające z art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie i na ich podstawie wymierzył karę proporcjonalną do naruszenia.

Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł

przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Organ odwoławczy nie dopatrył się jednak okoliczności wskazanych w powołanym przepisie pozwalających na jego zastosowanie.

Prezes Urzędu nie dopatrył się również okoliczności uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Jak już wskazano przy ustalaniu przesłanki wymiaru kary, stopnia naruszenia prawa nie można uznać za znikomy. Została co prawda spełniona przesłanka zaprzestania naruszenia prawa, jednak literalna wykładnia powołanego przepisu wskazuje, że obydwie te przesłanki muszą być spełnione łącznie.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 kpa, z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie na Stronę nie została uprzednio nałożona żadna z sankcji wskazanych w tym przepisie.

Zasadnie zatem Organ nie zastosował w przedmiotowej sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu uznał, że decyzja Mazowieckiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wys. 6.000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535),

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. (...)
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a